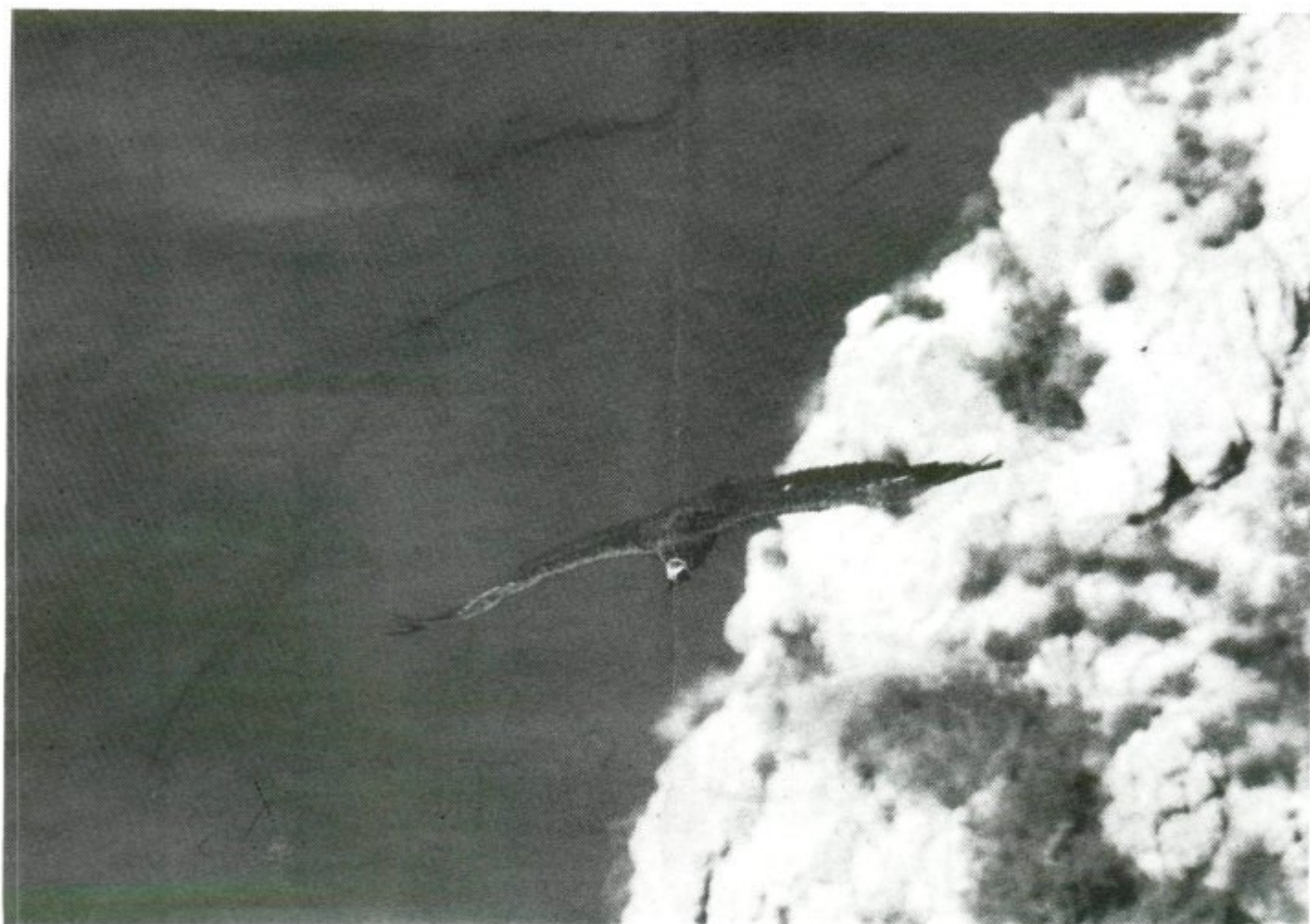

Artà

ANY VII. NÚM. 58 - SEGONA ÈPOCA - PERIÒDIC INDEPENDENT D'INFORMACIÓ LOCAL - ABRIL 1991

El suau planeig d'aquest voltor, ens dóna la sensació de pau i de llibertat.

Dotze anys d'eleccions governamentals demostren que la democràcia forma part de les nostres vides d'una manera plena i consolidada.

Des de l'«Artà» vos demanam que exercigueu el vostre dret de vot i no mostreu a través de l'abstenció, que també és un dret ciutadà, la vostra disconformitat davant qualsevol tipus d'elecció perquè, aquesta abstenció no condueix enlloc.

Informau-vos i atrieu a les persones que puguin representar els vostres interessos o necessitats i siguin mereixedores de la vostra confiança.

El futur del nostre poble i de la nostra comunitat està en les nostres mans. No l'atudem!

Dia 26 de maig, votem amb responsabilitat.

Maquetatge:

Seraff Guiscafré
Mª Àngels Piñeiro

Dibuix: ARPO

Fotografia:

Julio Infante
Miquel Mestre Ginard

Repartidor:

Joan Bujosa Tous

Coordinació:

Joan Bujosa Tous
Mª Àngels Piñeiro

Redacció:

Seraff Guiscafré
Mª Àngels Piñeiro
Tomeu Femenies Sard
Joan Sard
Joan Sureda
Josep Cantó
Carlos Scholl

Col·laboradors:

Antoni Ginard
Mª Dolors Bonafin
Dr. Miquel Mestre Genovard
Miquel Mestre Ginard
Miquel Morey
Josep Melià
Miquel Bota Totxo
Francisco Barbón

Pseudònims:

En Pinxo de Son Recuit
Es Santanyiner
Un de fora poble
Nuredduna
Gafese
CEFE
ARPO
Es Sant Pere

Administració:

R.S.N.
M.A.P.E.
Cobrança:

Alejandra Infante

Direcció ARTÀ: Conjunta

C/ Cardenal Despuig, n° 8-10

Tel. 83 66 52 - 83 62 49

Publicitat: 83 66 52 - 83 62 49

ARTÀ: No se responsabiliza de los conceptos vertidos por sus colaboradores, ni se identifica necesariamente con ellos. La opinión de la Revista se expresa únicamente a través del artículo editorial.

Dipòsit Legal PM 203-1983

Impressió: Informacions Llevant

Tel. 55 03 28. MANACOR

EDITORIAL

Una de las múltiples funciones que debería desarrollar todo gobernante tendría que ser la de convertirse en mago o fabricante de sueños, de los sueños de su PUEBLO.

Al pasear por la calle, consultaría a mayores y a pequeños, sobre sus carencias, necesidades y anhelos. Al llegar a su despacho, se asesoraría para realizar las mejoras pertinentes de la forma más rápida y menos costosa. Y su mayor retribución sería el orgullo y la satisfacción que le produciría el contenido de este pueblo.

¿UTÓPICO? Creí que la UTOPIA era privilegio de los pensadores de izquierdas. Sin embargo, esta misma izquierda gobernante nos estrangula con sus impuestos, dirigidos en su mayor parte al fomento del gasto público y a hipotecar el futuro de la población.

¡Es una vergüenza que, en doce años de gobierno mayoritario, no se haya tenido la suficiente imaginación como para satisfacer las necesidades de su propio electorado!

Que continúen suspendidos en el aire proyectos indefinidos en vías de desarrollo:

Normas Subsidiarias, Polígono Industrial, Teatro, Piscina, etc... forman el sinfín de temas cuyo trato se sigue prolongando tras largos años de aplazarlo. Y lo más triste del caso es que tengamos a nuestra disposición los terrenos, el material necesario, un importantísimo capital humano y, un GOVERN BALEAR y MOPU, de brillo incandescente en cuanto a su más que probada generosidad.

Para que éstos y otros proyectos se hagan realidad, sólo se necesita una simple gestión acertada y un mínimo de eficiencia para su consecución.

Hay hombres que sueñan y labran sus sueños.

Y dirigentes que simplemente duermen en los laureles que les proporciona su soporoso pueblo.

Pompas Fúnebres Muntaner

Avda Ferrocarril, 33 - Tels. 563096 - 563934

UNIÓ ARTANENCA INDEPENDENT

Éste es el nombre de una nueva formación socio-política y cultural en la cual se agruparán las siguientes fuerzas políticas existentes actualmente en Artà: Partido Popular, electorado de UM y CDS, en calidad de independientes. En ella, también se pretendió la inclusión de Convergencia Balear. El intento fracasó ya que estos alegaron que su intención de rehabilitación de la imagen del que fuera artanense Josep Melià, al que creen que nuestro municipio ha cometido una injusticia con él, decidiendo apoyarle presentando en solitario su candidatura.

Pasemos a esta nueva coalición «Unió Artanenca», cuya nomenclatura no estará a punto hasta ser registrada en Madrid, por lo cual aún no se sabe si se denominará así antes de las elecciones o algo más tarde. Desde primeros de abril, se han mantenido contactos con un numeroso grupo de personas de toda índole y condición social o cultural, logrando presentar una lista bastante aceptable, si bien en el momento de cierre de esta edición todavía no se habían confeccionado los puestos de la misma.

Su objetivo es el de llevar a buen término un proyecto ambiciosísimo por el cual se creará una alternativa real a la política practicada por el Grupo «Independents d'Artà» tras estos doce años de gobierno. Alternativa que irá destinada a cubrir absolutamente todas las necesidades y carencias que padece actualmente nuestra localidad.

Aumentando la calidad de vida del individuo, preservando al máximo nuestro entorno natural, realizando una eficiente gestión administrativa que consiga el máximo de beneficio, sin la necesidad de hipotecar más aún de lo que está nuestro pueblo y el futuro de los ciudadanos.

Persiguiendo la disminución de los impuestos directos, consiguiendo mayores prestaciones y servicios y controlando el disparatado gasto público, protagonista de estos últimos años.

Paralelamente al partido, surgirá un club socio-cultural en el que se tratará todo tipo de temas, tanto sociales, como deportivos, artísticos,

culturales e informativos. Intentará que esta iniciativa no sea sólo una fachada de telón, sino que forme parte de la vida cotidiana de cada individuo. Un pueblo tan participativo como el nuestro no debe conformarse con unos cuantos actos celebrativos al año; éstos deben funcionar de una manera continuada y para todos los gustos y necesidades.

Todo el mundo debe tener la oportunidad de aportar sus particulares sugerencias y desarrollarlas, dentro de lo posible, sin temor a que no haya cabida para sus aspiraciones.

Bajo el lema «GENT D'ARTÀ PER A ARTÀ», se solicita vuestro apoyo y colaboración, admitiendo a todo quien quiera participar en cualquiera de los aspectos anteriormente mencionados, sin distinción en cuanto a ideología o condición.

COALICIÓ PARTIDO POPULAR - UNIÓ MALLORQUINA

ELECCIONES MUNICIPALES MAYO DE 1991

CANDIDATURA DEL MUNICIPIO DE ARTÀ

- Nº 1 D. Juan Sureda Vives, P.P., 47 años, empresario
- Nº 2, D. Juan Amorós Negre, Ind.; 53 años; ingeniero.
- Nº 3, D. Luís Ferrer Sureda, P.P.; 38 años; Industrial.
- Nº 4, D. Antonio Rocha Barrientos, Ind.; 30 años, Jefe Recepción.
- Nº 5, D. Sebastián Massanet Font, P.P.; 27 años, Administrativo.
- Nº 6, D. Victoria Massanet Xamena, P.P.; 25 años, Aux. Administrativo.
- Nº 7, D. Juan Ferrer Pons, NN.GG.; 27 años, Industrial.
- Nº 8, D. Margarita Ferrer Ripoll, P.P., Restaurante
- Nº 9, D. Sebastián Carrió Ginard, Ind., 28 años, Ferrallas.
- Nº 10, D. Miguel Servera Morey, P.P., 28 años, Abogado.
- Nº 11, D. Mª Antonia Sancho Esteve, P.P., 39 años, Hostelería.
- Nº 12, D. Lorenzo Mestre Vicens, P.P., 47 años, Obras Públicas.
- Nº 13, D. Miguel Aguiló Bonín, Ind., 49 años, Agente comercial.

SUPLENTE:

- Nº 1, D. Lorenzo Gili Massanet, Ind., 35 años, Ganadero.
- Nº 2, D. Juan Cladera Massanet, P.P., 43 años, Industrial.
- Nº 3, D. Bartolomé Femenías Sard, P.P., 39 años, Administrativo.

EN ARTÀ

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

Servicio Cajero Automático 24 horas.

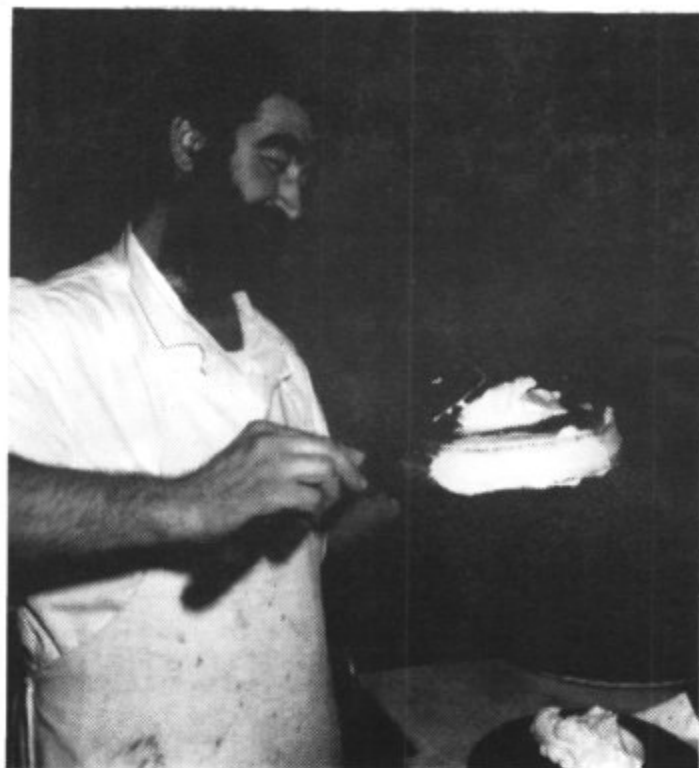
Plaça Conqueridor, nº 8
Tel. 88 52 44

07570 ARTÀ
(Mallorca)

*Jardineria, Disseny
Manteniment i
Venda de Plantes*

Joan Llabata Morey

-Inauguració de la Pastisseria l'Artisana regida per «Juanjo» Ginard, gran coneixedor d'aquest art degut a la seva experiència dins el gremi pastisser.

Enhorabona des de l'Artà. L'èxit el tens assegurat.

«SIAU BENVINGUT»

Excelente interpretación y acontecimiento que imperdonablemente nos podría pasar por alto. Nos hicieron sentir bienvenidos, bien recibidos y la mar de bien entretenidos, llegándonos de verdad hasta el corazón, dada la profesionalidad adquirida con la que actuó «Grup Escènic Artanenc».

Lástima que no desarrollen esta función durante más días, ya que el teatro no cuenta con la suficiente cabida para todos los amantes de este arte, que son muchos en una población como la de Artà.

Esperemos que, tan interesante función, no tarden mucho en repetirla.

Deure complimentat

Una trecalada de lectors, famolencs de curolles nostres, vol saber el nom i cognoms de l'esposa de Don Guillem Tous Ginard, el Batle Canals. L'Artà, prompte en satisfer els desitjos dels seus devots, deixa la palla de banda i buida uns quants granets del sac xeixal de la nostra història.

El batle Canals, nasqué a l'any 1864. Feu el servei militar a Madrid com a alabarder del Rei, assolint el grau de tinent. A la capital de l'Estat conegué a Dona Mercedes Padrós Lopesino, la qual més endavant seria la seva muller. La colla no tengué descendència. En bon mallorquí diríem que va ser un matrimoni «xorç».

El batle morí de diabetis al carrer de la Puresa, 4, als 59 anys, i Dona Mercedes finí el dia 4 de novembre de 1955, a l'edat de 85 anys, igualment al domicili del seu marit.

Està ben comprovat que la Parca fa cau i net per allà a on passa.

Tots els que formam part de la Premsa Forana, ens sentim honorats de lo molt presents que ens fa sentir el nostre honorable President D. Gabriel Canyelles. Els sopars, les reunions, la informació, la documentació a través de nombrosos llibres que posa en les nostres mans, les tan agraïdes subvencions que el Govern ens otorga...

Amb una paraula: tot, és la millor compensació que rebem de la nostra tasca. Gràcies, D. Gabriel, per esser un de nosaltres.

SABEMOS QUE...

-El Grupo «Independents d'Artà» repite en cuanto a los primeros lugares de su lista electoral:

- 1º Miquel Pastor
- 2º Francisca Piris
- 3º Bartolomé Ginard

Las novedades son:

- 4º Ginés Ayala
- 5º Monserrat Santandreu
- 6º Joan Andreu Vives
- 7º Antònia Fdez.
- 8º Benet Capó

-Por parte del PSOE, es casi seguro que se presente Pep Silva. No tuvimos acceso a la lista, por falta de tiempo en el cierre de la edición.

-Los «melianistas» de Convergència Balear irán por este orden:

- 1º Jaume Torres Domenge
- 2º Toni Llaneras
- 3º Miquel Ginard
- 4º Francesc Lliteres
- 5º Mª D. Torres Domenge

Como datos curiosos, destacaremos:

1º La mayoría de estas personas se presentaron hace 8 años como representantes de UCD y cuatro años más tarde, formaron parte de la lista del CDS. Hoy, se presentan en esta nueva Convergència Balear.

2º Tres de los cinco primeros componentes de la lista están unidos por lazos familiares muy directos. M.D. Torres es hermana de Jaime Torres y, a la vez, esposa de Miquel Ginard.

Permítanos la broma de que «así todo queda en casa».

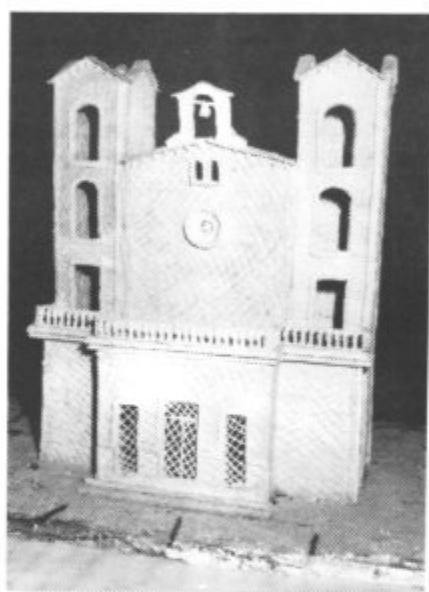
-Por último, «UNIO ARTANENCA INDEPENDENT». Los primeros puestos los encabezarán las siguientes personas: Joan Sureda «Peix», Joan Amorós «Sopa», Lluís Ferrer «Marès», Joan Ferrer «Sacristà», Mª Antònia Sancho, esposa de Pedro Negre «Mondoi», Victòria Massanet de «Cas Busquer», Llorenç Gili «Sua», Joan Cladera «de Comercial Artà», Antonio Rocha y un largo etc...

III MOSTRA DE CUINA

Creim que una fotografia val més que mil paraules. Per això, contemplau voltros mateixos l'artesanía creada per les mans dels participants d'aquesta mostra.

Enhorabona per haver realitzat una labor tan ben lograda.

ELS NOSTRES MORTS

El passat dia 18 de març, Margalida Bernad Ferragut, Sa Madona Pantalina, moria en la pau dels justs al carrer Llebeig, 22, a la considerable longevitat de 93 anys. Havia nascut el 28 de setembre de 1897 al mateix domicili de la defunció. Des del 9 d'abril de 1969 era viuda de l'amo En Pere Ferrer Rosselló, Canet, amb el qual marità a la Parròquia, el 14 de març de 1925. La madona Pantalina era filla de Josep Bernat Ginard, Pantalí, i de madona Antònia Ferragut Ferrer, Fara.

Va ser una de les dones que millor sabé interpretar l'humor terrenal. Abans de la fatal caiguda, els seus llavis sempre aparentaren una desimboltura poc usual en una norantina. Engrossà el padró artanenc amb dos fills: en Pedro i Na Catalina Ferrer Bernad, aquell, afincat a Capdepera i funcionari municipal amb l'absoluta dins la butxaca, ungut canònicament amb Na Catalina Vives, Llissa, i Na Catalina, casada per la gràcia de Déu amb En Miquel Villalonga Garau,

Raül.

No dubtam que el cel li haurà recompensats els mereixements adquirits a la terra.

L'Artà patentitza la seva condolença als propis fills, Pedro i Catalina, als fills polítics Catalina i Miquel, així com als nés gabellins, Pedro, Margalida i José Luis i a la netada artanenca, Margalida, Catalina, Jaume Rosselló, especialment a l'entranyable i popular Bartomeu Esteve, Cinto.

La mestressa Maria Flaquer Lliteras, Vela, el proppassat març s'acomia de tots nosaltres, coberta amb el Mantell de la Puresa i gairebé 91 anys d'edat. Dona pràctica i activa, primiflava i dominava dues arts que per ella eren la cosa més natural del món: la sastreria i la jardineria, faceta aquesta última, encara viva dins la història del Convent franciscà a les festes de Sant Antoni de Padua, perquè les esponeroses begònies i apidistres cultivades per la mestressa Maria,

eren una delectació que donava goig de mirar.

A la llunyana vesprada del dia 15 de maig de 1900, la Mare Feconditat retia visita a Son Caminal, que era la llar de l'amo En Jaume Flaquer Fons (un jovecell de 34 anys) i de madona Antònia Lliteras Grau, una joveçana que gaudia les mercès de 36 primaveres. Eren les deu de la nit quan dins el cistell de la Bona Nova, Na Marieta Flaquer Lliteras plorinyava les gràcies d'agraïment als seus pares. La minyona era xerevel·la, la qual virtut en vida seria el sant i senyal en els quefers quotidians, doncs tenia la santíssima sort de ser néta paterna de l'amo En Jaume Flaquer Tous i de madona Maria Pons i Esteve i néta materna de l'amo En Pere Josep Lliteras Flaquer i de la seva esposa Antònia Garau Santandreu.

A principis dels anys 20, mestre Jaume Cassellas Cassellas, Garamau, li feu la cort, i el corteig amorós abocà en el sagrament del matrimoni, ocorregut el 18 de maig de 1926. És força curiós el fet de que el casó fou celebrat pel germà de mestre Jaume, el Prevere Andreu Cassellas, es capellà Garamau, i testificat per els germans dels contraents, Nicolau Cassellas i Jaume Flaquer Lliteras.

El sensacional lligament canò-

nic 60 anys més endavant convertiria a mestre Jaume i la mestressa Maria en la parella matrimonial vivent de major edat d'Artà.

Condolam la irretornable pèrdua als nostres companys Nicolau Cassellas Flaquer, executiu en cap de Correus jubilat i a son germà Jaume, majorista del ram comercial i col·laborador de l'Artà, així com també a les filles polítics, Paquita Ripoll i Margalida Vives, al mateix temps que expressam el condol als nés i nètes, Jaume, Toni, Maria, Margalida i Ester.

A.C.S.

Dia 3 de març del present any, als 95 anys d'edat, ens deixà «Madò Leva», batiada amb el nom de Maria Servera Rosselló. La seva existència va ser plena d'humilitat i, el seu cor, sempre

COEXA, S.A.

CONSTRUCCIONES, EXCAVACIONES Y ASFALTOS

Vía Mallorca, 36 - Tels. 56 37 48 y 56 52 67

CALA RATJADA

MONTAJES SERVERA SOLUCIONES CON GARANTIA PUERTAS BASCULANTES

MANUALES, AUTOMÁTICAS O CON MANDO A DISTANCIA
CON MACHIMEMBRADO DE MADERA DE
NORTE - TEKA - CHAPA PEGASO
MONTADAS EN SU GARAJE CONSTRUCCIÓN
PIDANOS PRESUPUESTO

C/. Pep Not, 59 - ARTA - Tel. 83 61 31

va rebossar de bondat i amor.

Donam el nostre més sentit condol a les seves germanes Antònia i Catalina, a n'En Pedro, a na Catalina Amorós i a Na Catalina Prats, a més de tots els altres amics i familiars no esmentats.

Àngela Carrió Ferrer, empenqué el camí diví el mateix dia que Na Catalina Barceló, a l'edat de 83 anys. Ens hi afegim a sentir el buit que deixà la nostra estimada dins els cors de tots els que tant l'apreciaven. Una abraçada molt forta al seu marit, Joan Pomar Font i a tots els seus fills: Josep, Magdalena, Bàrbara i Mª Àngela.

Guillem Roig Morey, va fer el traspàs a la vida eterna dia 16 de març, a l'edat de 78 anys. Com a amics, mostrem als seus familiars la nostra més fonda condolència tant a la seva esposa Catalina Cladera, als seus fills Miquel i Joan, néts, nebots i demés persones de la seva estima.

Catalina Barceló Muntaner, ens deixà dia 16 de març de l'any present. Donam el nostre més sentit pèsam a tots els que l'envoltaren, l'estimaren, especialment al seu fill Antoni Quetglas.

Què Déu la tengui a la Glòria!

DEMOGRÀFIQUES

Registre Civil. Artà. Moviment natural de la població. Mes de març

NAIMEMENTS

16-3-91; Neus Ferragut Piris, filla de Guillermo i Maria.
19-3-91; Josep Riera Ferrer, fill de Francisco i Àngela.

DEFUNCIONS

12-3-91; Guillermo Roig Morey. C/ Parres, 80. 78 anys.
16-3-91; Catalina Barceló Muntaner. C/ Sant Francesc, 10. 86 anys.
16-3-91; Àngela Carrió Ferrer. C/ Abeurador, 10. 83 anys.
18-3-91; Margarita Bernat Ferragut. C/ Llebeig, 22. 93 anys
21-3-91; Maria Ferragut Ginard. C/ Montserrat Blanes, 16. 88 anys.

MATRIMONIS

9-3-91; Jaime Pou Bonnín amb Joana Maria Algaba Pascual.
16-3-91; Andrés Torres Torres amb Maria Rosa Quesada Box.
16-3-91; Joan Juan Amengual amb Bàrbara María de la Salud Orell Saitiño.

MIQUEL FERRER PONS

(9-MARZO-1991)

Fill de Joan, constructor d'Artà, i de Francisca, natural de Sòller, en Miquel Ferrer Pons havia nascut a Artà l'any 1925, on passà la seva infantesa, i fé els seus primers estudis. Prest la família Ferrer-Pons es traslladà a Ciutat, on En Miquel ingressà en el col·legi dels Teatins, estudiant després a Barcelona la carrera d'Arquitecte Tècnic. L'empresa Ferrer-Pons, a les hores, ja començava a tenir molta anomenada dins el ram de la construcció, i els cinc germans -Tòfol, Toni, Andreu, Joan i Miquel- aportaren entusiàsticament el seu esforç i voluntat, i aconseguiren, amb gran dedicació, una empresa exemplar i d'una àmplia activitat dins la reforma de carreteres i construcció en general, a Mallorca.

En Miquel Ferrer, fermat per la feina i sentimentalment al nostre poble i comarca (a Artà trobà la que seria la seva esposa, Na Montse, de Can Xina), comptava entre noltros amb moltes amistats, i per això la seva mort va ésser molt sentida, essent així també que, en un any i mig, havien mort també (tots, podem dir, encare joves) els seus germans Andreu i Joan.

Eficient dins la seva tasca professional, exemplar pare de família, bon cristià, i de caràcter senzill i bondadós, en Miquel Ferrer Pons, amb la seva mort, ens va sorprendre a tots, i a través de la nostra revista, que En Miquel llegia cada mes amb fruïció, donam el nostre condol a la seva esposa, Montse Pons, i els seu cinc fills. Descansi en pau.

ENLACE DE TOMÁS MICHEL SCHULTZ CON JOANA Mª ESTEVA RIERA

El día 16 de febrero del presente año, en el Santuario de San Salvador de Artà, unieron sus vidas en sagrado sacramento matrimonial, estos dos jóvenes de la fotografía.

Tras la celebración oficiada por el Padre José Gelabert T.O.R. y después de un suculento refrigerio, partieron hacia las Islas Canarias, lugar elegido para disfrutar de una plácida y cálida Luna de Miel.

¡Felicidades a la joven pareja y a todos sus familiares!

Sa Colònia de Sant Pere

Durante el mes de marzo, este cronista sufrió diversas ausencias de indisposiciones, que ocasionaron la falta de la pequeña crónica de costumbre. Ahora, algo mejorado, me atrevo a relatar algunas de las cosas que han ocurrido en este pueblecito.

Auge de la construcción. Aunque en la prensa se han publicado noticias sobre crisis en el ramo de la construcción, en la Colonia ha ocurrido todo lo contrario, pues creo que jamás se habían visto tantas obras empezadas. Claro que la mayoría de las casas se construyen para ser ocupadas en las vacaciones estivales y en fines de semana. No obstante, se oye comentar a algunos que la población crece demasiado deprisa, y que en breve se va a perder la apacible tranquilidad disfrutada hasta el momento.

Si bien lo anterior seguramente será así, también hay que pensar en que «La unión hace la fuerza», y cuanto más crezca la población, más aumentan las posibilidades de mejorar servicios y comodidades, pues aún hay que salir fuera para resolver muchos asuntos, tanto oficiales como particulares.

Tiempo Atmosférico. Siempre se ha dicho que marzo es un mes loco, y este año puede añadirse que lo estuvo de atar. Los vientos soplaron en repetidas ocasiones tremendamente fuertes y el mar se ponía tan emoravecido que la espuma en las orillas era tan espesa y blanca que hasta parecía un campo nevado. Incluso en la Semana Santa no permitió, en bastantes días, que los pescadores que pasaron sus cortas vacaciones aquí, pudieran disfrutar del deporte de la pesca. Para los verdaderos aficionados fue un gran inconveniente. Las intensas lluvias también hicieron del marzo un mes verdaderamente húmedo.

Acondicionamiento de Puentes y Torrentes. Al menos en los torrentes que recogen las aguas de las hondonadas «Des Parral» y «La Jonquera», así como el torrente llamado de «Ca N'Eloi» en la parte alta y de «Ca'n Castellet» junto a la desembocadura al mar, han sido limpiados tanto, que casi parecen unas pistas para circular vehículos. Los respectivos puentes también han sido reforzados y ensanchados en la medida necesaria. En conjunto, si los bordes resisten, podrá evacuar fuertes avenidas sin peligro de inundaciones. Los colonienses bien podemos agradecer la citada mejora a las Autoridades que la han ordenado.

Actos Lúdicos. Sabido es que las reuniones sociales y diversiones, son en general organizadas por el Centro Cultural, que dispone de un local actualmente compartido con la Biblioteca Pública y la Asociación de la 3ª Edad, si bien esta última apenas ha conseguido hacer nada desde el montaje de la Biblioteca.

Los actos celebrados últimamente fueron: El día 2 de marzo el Centro celebró una Asamblea General, en la que se dio cuenta de la actividades desarrolladas en el pasado ejercicio, y se confeccionó el programa a llevar a cabo en el que sigue, en armonía y acuerdo perfectos. El día 10 del mismo mes se celebró un Concurso de Tiro con escopetas de aire comprimido, que resultó también interesante, y ya el 1º de abril, día del «Pancaritat», unos 140 excursionistas de la Colonia se desplazaron a la Ermita de Betlem, donde dieron cuenta de dos gigantescas paelas.

Pero el verdadero acontecimiento tuvo lugar el día 31 de marzo y día de Pascua, en el que, a las 20 horas, y con la Sala Teatro completamente abarrotada de gente, tuvo lugar un concierto dado por la Coral de Vilafranca denominada «ELS BRULLS», dirigido por el Padre Nadal Caldentey, natural de la misma Vilafranca y Párroco de Cala Millor.

El Coro estuvo integrado por 27 personas, además del Director; 17 mujeres y 10 hombres. El programa estuvo muy calculado, componiéndose de dos partes, con un decanoso intermedio.

En la primera parte se interpretaron las siguientes piezas:

1º.- «Amor que tens ma vida». De autor anónimo. Fue muy bien interpretada, recibiendo los primeros y calurosos aplausos.

2º.- «La Dama de Mallorca». De B. Bibi-

loni.

3º.- «El Rossinyol». Canción Catalana de A. Peres Moya.

4º.- «Santa Lucía». Barcarola Italiana.

5º.- «La Balanguera». De A. Vives, con adaptación del P. Nadal Caldentey.

A continuación hubo un descanso, durante el cual la mayoría de los asistentes trataron de enterarse de las vicisitudes del Coro, desahaciéndose en alabanza para Director y Conjunto.

En la segunda parte se cantaron:

1º.- «Sense Tu». De autor mallorquín y adaptada con letra y música del P. Nadal Caldentey.

2º.- «Balaio». Canción Brasileña. Con letra del P. Nadal Caldentey.

3º.- «La Rosa del Azafrán». Sembrador, del Maestro Guerrero.

4º.- «Ciutat de Nàpols». Versión del P.N. Caldentey.

5º.- «Al·leluia de Haendel».

Después de cada interpretación retumbaban los aplausos, porque la perfección en que se ejecutó todo así lo requería.

Se nos dijo que el Tenor que tuvo a cargo los solos estaba acatarrado, pero sus actuaciones fueron buenas de verdad y estupendos los de la solista femenina, que se lució de veras en los suyos.

La velada resultó magnífica, por lo que, en nombre de los colonienses y asistentes en general, me honro en dar las más efusivas gracias y enhorabuena a todos los componentes de «Els Brulls» y al pueblo de Vilafranca, que ha sabido crear el ambiente que dio lugar a la formación de esa magnífica Masa Coral.

Colonia de San Pedro, abril de 1.991
José Cantó Planisí

RETAZOS DE ANTAÑO

1936: EL AÑO QUE RETRASÓ UNA CONSOLIDACIÓN CRITERIUM DE ASES DE MADRID

Libre ya de deberes militares y con la alta moral proveniente de su brillante final de temporada anterior, ratificada con la consecución del campeonato regional de carretera, Flaquer acomete 1936 con una ilusión y esperanza encomiable. Se siente fuerte y confiado en sus posibilidades. Ha adquirido madurez y a sus 24 años piensa que tiene todo un mundo por delante y se apresta ilusionado a su conquista.

En medio de un clima social y político sumamente tenso y enrarecido, Madrid abre también sus espitas y ansias de vivir y gozar del deporte auspiciado y propiciado en parte por la inercia de la inminente Olimpiada de Berlín. El ciclismo es en estos momentos uno de los deportes que acaparan mayor popularidad y aceptación. No es extraño, pues, que el anuncio del I Criterium de Ases levantara una auténtica oleada de expectación acrecentada por la presencia de la flor y la nata del ciclismo nacional. El certamen organizado por el medio de comunicación «La Voz», consistía en dar cincuenta vueltas al circuito del Parque del Retiro y por sistema de puntuación.

Nada más conocerse la convocatoria, Flaquer se dirige a su mentor y hombre fuerte de la Peña que lleva su nombre, don Juan Sard Sureda, y le confiesa: «presiento que ésta es mi carrera, se adapta a mis condiciones y me siento confiado. Es mi oportunidad, la sugerencia no cae en saco roto y auspiciado por su fiel hinchada, Flaquer se desplaza a la Villa de la Corte. Llegado a Madrid, encamina sus pasos al hotel donde sabe se alojan un buen número de corredores catalanes. Contacta con Cañardo y Sancho y les propone correr en equipo. Los dos ciclistas rehúsan la propuesta arguyendo que ya tenían un pacto con el resto de corredores catalanes que acudían a la cita. Flaquer declina otras ofertas que le llegan y decide acometer la carrera en solitario.

El postrer domingo de marzo amaneció con un sol radiante y primaveral que coadyuvó a que el Parque del Retiro se poblara de miles de espectadores ávidos de presenciar un espectáculo de primera fila dado el ramillete de ases presentes en la meta de salida.

Desde los primeros momentos la lucha es ardua y dura, imprimiéndose a la carrera un ritmo muy fuerte que dificulta que las escapadas fueran duraderas y por ende fructíferas. En una de ellas, Cháfer llega a tener alguna ventaja que pronto es cercenada por un pelotón que no osa conceder ventajas ni prebendas a nadie.

Flaquer, consciente de su buen momento

Izquierda a derecha: Juan Riera «Poletú»; Gabriel Amorós «Camunyes»; Juan «Hortolà», Antonio Llisteras «Felip»; Jaume Fava?; Cristóbal Ferrer Pons «Sacristà». (De pie): Antonio Ferrer Pons «Sacristà»; D. Juan Sard (oficial del Ayuntamiento); Guillermo Artigues «Cantas»; Sebastián «Salas» y Jaime Monjo (que casó y murió en Inca). Salón «Ca Na Patrona», sede «Peña Flaquer».

de forma, jugó magistralmente sus bazas, basadas en su «mètier», su conocimiento del oficio de correr pistas y circuitos cerrados, experiencia adquirida en sus muchas horas de rodaje en los velódromos, especialmente en el de «Son Taiet». Así, ataca, amaga, zigzaguea siempre en los puestos de cabeza, llegando a adquirir cierta simpatía entre el público, no sólo por su constante presencia en los puestos de cabeza, sino también en el sentido anecdótico al ser el único participante que llevaba casco protector, uso que entonces no se estilaba en carreras de ruta. Su nombre se repetía constantemente por los altavoces que informaban del resultado de las puntuaciones, «.....segundo Flaquer», «....y tercero Flaquer». En una sola ocasión se adjudicó un sprint de primero. Era preciso no derrochar energía ni concitar demasiada atención entre el resto de participantes.

La táctica dio sus frutos y, a medida que transcurrían las vueltas, entre aquella doble muralla humana y el talón de fondo de las rosaledas, las fuentes y los chopos, la diminuta figura de Flaquer se iba agrandando hasta emerger muy por encima del elenco de

ases nacionales.

En el cómputo final acopió 17 puntos, por 8 de Diego Cháfer y 7 de Trueba que completaron el pódium de triunfadores.

En plena apoteosis, cuando la gentil actriz Sólida Carpio le entregaba el ramo de flores y el beso reconfortador, la mente d'En Tomeu Forn estaba a kilómetros-luz de la capital del estado. Su pueblo, sus amigos, sus fieles forofos, se agolpan en su recuerdo. Ni la entrega del trofeo por el menorquín Francisco Carreras, a la sazón Gobernador Civil de Madrid, conseguían del todo volverle a la realidad. Entre tanto, un hombre feliz y eufórico, conseguía a duras penas abrirse paso entre la apretujada multitud hasta alcanzar la tribuna presidencial donde al instante se fundía en un efusivo abrazo con Bartolomé Flaquer. El entusiasta era Jaime Terras Font, mejor conocido hoy en día por «l'amo En Jaume des Pont», que ocasionalmente se encontraba aquellos días en Madrid. Fue el único paisano que «in situ» vivió una de las proezas más sobresalientes de Flaquer.

J. Casellas Flaquer

GUILLEM DANÚS SERVERA DEL C.D. ARTÀ Y DE LA CATEGORÍA INFANTIL DEL C.D. AVANCE

Veintinueve años. De profesión, constructor. Entrenador de fútbol, por su amor a este deporte. Excesivamente recto, casi militar en cuanto a la dirección de sus muchachos y sin embargo, tan infantil como ellos a la salida de un entreno. Éstas y muchas

más reúnen el cúmulo de cualidades que definirían a Guillem y lo catalogarían en el apartado de excelentes personas.

Con él tuvimos esta pequeña charla y de ahí saquen Vds. mismos sus propias conclusiones sobre lo que leerán a continuación.

-Guillem, ¿Qué circunstancias te condujeron a entrenar a estos dos equipos?

-En cuanto al primer equipo, antes de empezar la temporada, ya había mantenido conversaciones con el Presidente del C.D. Artà, Joan Sureda, y más tarde, me llamaron a una reunión para saber cuál era mi decisión. Al ver quiénes componían la plantilla y, especialmente, la camadería reinante, tomé la decisión de incorporarme al Artà.

Respecto a los Infantiles, un buen día, mientras entrenaba a la regional, vino a verme su Presidente, Antonio Vaquer, proponiéndome el entrenarles. Al ver la plantilla de que disponían, acepté gustosamente el ofrecimiento. A nadie le amarga un buen dulce...

-Al principio de la temporada, todo entrenador se fija unos objetivos, díganos una meta, siempre dentro de sus posibilidades. ¿Cuáles eran estos objetivos y hasta el momento, cuáles se han cumplido?

-La meta del C.D. Artà era el retornar a la categoría de Regional Preferente, pero debido a circunstancias adversas, no creo que este objetivo pueda cumplirse. No obstante, los chicos y yo tenemos la ilusión de que dejaremos al C.D. Artà en un lugar bastante satisfactorio. En cuanto a la del equipo infantil, ésta era la de subir de categoría, de segunda a primera regional. Este objetivo lo hemos cumplido con creces. Nuestra meta actual es ganar la Copa Presidente, empezando la mar de bien puesto que ganamos al Porreras por 8 goles a 0. A pesar de perder contra el España de 2-0. Resultado bastante bueno, considerando la capacidad de este equipo.

-¿Entre qué lugares de la clasificación crees que puede colocarse el Artà con toda facilidad?

-Bueno, si las lesiones nos respetan y no jugamos ningún partido por la mañana, creo que terminaremos entre los siete primeros puestos.

-Nos has dicho que los Infantiles aspiráis fácilmente a la Copa Presidente. De ser así, ¿es cierto que pensáis ofrecérsela al Padre Joan Oliver, fundador del C.D. Avance, por la brillante labor realizada durante su estancia en nuestra localidad?

-Efectivamente, los Infantiles aspiramos a todo y, por mi parte, creo de todo corazón que deberíamos ofrecérsela con todo mérito al P. Joan Oliver, ya que este gran hombre construyó los cimientos de este maravilloso edificio llamado C.D. Avance, y gran parte de todos estos éxitos que hoy cosecha el Avance parten de la iniciativa de este señor, que en su día se le ocurrió la brillante idea de fundar este club, convirtiendo su sueño y el de muchos más en realidad, con el apoyo de los pequeños aspirantes a futbolistas y de sus progenitores.

-A la pregunta, ¿qué categoría te satisface más entrenar?, sé que me contestarás: la infantil. Así que te preguntaré, ¿cuáles son los aspectos positivos y negativos más destacables de ambas categorías?

-Bien, aspectos positivos y negativos de las dos son difíciles de enjuiciar debido a la enorme diferencia entre ambas. Algo sí quiero destacar, la infantil jamás pone pegas a la hora de entrenar, ni a la hora de establecer planteamientos o tácticas de equipo, no discuten entre ellos y forman un bloque compacto y homogéneo, cosa que en la regional, por haber tal diferencia de edad, no sucede. Sí diré a favor de esta última categoría, que quiero felicitarles porque hasta la fecha se han portado como unos perfectos profesionales y, aunque un poco a regañadientes, han cumplido o al menos intentado, cumplir su objetivo deportivo.

-¿Qué características técnicas y humanas valoras preferentemente en un jugador?

-Como humanas: la entrega, el sacrificio, la humildad y la personalidad. En cuanto a técnicas: la visión de juego, la capacidad de

ALQUILER DE PELICULAS

INSTALACIONES ELECTRICAS
VENTA DE ELECTRODOMESTICOS
JAIME MESTRE PAYERAS

Carrer Ciutat. 46 • ARTÀ

TELYCO

FAX Y TELEFONOS

reacción, técnica individual, potencial físico y, sobre todo sus actos reflejos sobre el terreno de juego, velocidad y agilidad.

-En tu opinión, ¿qué jugadores, ya sean nacionales o internacionales, las reúnen?

-Para mi modesto modo de ver, resaltaría a: Butragueño, Amor, Fernando, Vizcaíno, Goikoetxea, Bequistein, Pardeza. Estos en cuanto a los españoles. Espero no haberme saltado a ninguno de mis referidos. Pasando a los internacionales: Van Basten, Matthaus, Schuster, Gullit, Lloyds, Squilachi, Donadoni.

También haré la observación de que hay muy buenos jugadores en Segunda División, con alta proyección.

-¿En qué crees que radica la mala racha del R. Madrid padecida esta temporada?

-Es difícil para mí diagnosticar la mala racha que está atravesando, debido a que en estos grandes clubs de 1ª División «cucen las habas» de muy diferente manera que en los demás clubs de España.

Atreviéndome a diagnosticarla, creo que, en gran parte, ésta es debida a un grave error técnico-deportivo y a la cabezonería de su presidente, el Sr. Mendoza, dando de baja a dos grandes jugadores, como son Shuster y Martín Vázquez, ambos dentro de una misma línea de juego. Con el agravante de que los servicios técnicos del club no supieron elegir unos buenos repuestos para estas dos notorias vacantes.

También pienso que la quinta del «buitre» se ha vuelto vieja y empieza a estar un poco pasada de moda.

-Pasando a nuestro pequeño territorio y, en tu opinión, ¿qué tipos de aportaciones de cualquier índole, mejorarían el ámbito futbolístico regional?

-Es importante que el R. Mallorca juegue sus partidos los sábados por la noche. Aunque este hecho pueda parecer insignificante. También pienso que desde 3ª Regional hasta 3ª División, el fútbol debería ser totalmente «amateur», no cobrando ni jugadores ni entrenadores.

-Háblanos de tu currículum profesional como entrenador

-Es relativamente corto. Llevo tres años entrenando, dos de ellos en Capdepera, en las categorías infantil y juvenil, ambas de 1ª Regional. Este tercer año, como ya sabéis, entreno al Artá y a los Infantiles. Soy el entrenador nº 713 del Colegio Oficial de Entre-

nadores.

-¿Cuáles son las principales diferencias entre la forma de disputar un encuentro futbolístico en la actualidad respecto a la forma de juego de hace unos diez o quince años?

-Son claras. Antes se jugaba de una manera más ofensiva. Se pretendía marcar el máximo nº de goles posible. Se luchaba desde el primer al último minuto del partido. Ahora somos más defensivos. Con esta táctica, el único perjudicado es el sufrido aficionado que no ve tantos goles como antaño. Pero, así es el fútbol y no lo cambiaremos a corto plazo.

-¿Cómo ves al nuevo equipo de fútbol femenino que pronto se dispondrá a entrenar?

-Todo lo que sea femenino o derivado suyo (salvo excepciones...), me parece estupendo. Es una lástima que no aflore con más auge puesto que llenarían los campos, ya que

resulta ser muy atractivo. Ya es un deporte atrayente cuando se trata de chicos, imagínate si el encuentro lo disputan bellas señoritas o señoras, no quisiera excluir a ninguna.

Yo soy de los que opinan que vale más estar a la sombra de una mujer, que a la vera de un «hermoso macho».

-Bromas aparte y para terminar, ¿qué pedirías a la afición artanense?

-Que no se rinda ni se desanimen, que son estupendos y que si este año y el anterior fueron de vacas flacas, no esperaremos cinco más a que éstas engorden, sino que en un breve periodo de tiempo el Artá volverá a ser el glorioso club que fue en tiempos no muy lejanos.

Nosotros deseamos lo mismo de todo corazón. Gracias, Guillermo, por concedernos esta pequeña charla entre amigos que tanto interesará a la afición artanense.

Mª Ángeles Piñero

**Ferretería
Pascual**

Calle Cardenal Despuig, 12
Teléfono 83 63 92
ARTA - Mallorca

Ferretería SAN LORENZO

Calle Mosén Galmés, 37
Teléfono 56 96 50
SAN LORENZO - Mallorca

**HERRAMIENTAS PARA LA CONSTRUCCIÓN
PINTURAS • BRICOLAGE
SERVICIO DE ALQUILER
HORMIGONERAS • COMPRESORES
GENERADORES - MONTACARGAS
M. DISCO - ETC.**

LA NOSTRA RESIDÈNCIA

La Residència (Foto de Julio Infante)

En aquests darrers temps han nascut sortosament a Mallorca, i a moltes altres parts, les anomenades Residències per a Persones Majors que han omplert un buit que tenia, i encara ara té en bona part, la denominada Assistència Social.

Tenim notícies que hi ha actualment a Balears 27 de les esmentades Residències, de les quals 10 pertanyen a Ciutat i la resta estan escampades per diversos pobles.

Creim que no cal dir perquè tot-hom ho veu i alguns (els residents) ho toquen amb les mans, que aquestes institucions són avui dia d'una gran utilitat, i podríem afegir que casi imprescindibles en el temps que correm.

A Artà, gràcies a Déu, en tenim una d'aquestes institucions i sospitam si és de les millors que se passen, dit sia això amb la modèstia i amb la franquesa en què convé parlar sempre i especialment quan ho feim de coses pròpies.

LA POSADA DELS OLORS

Abans de l'absentisme o abandó material de la finques per part dels seus propietaris, aquests vivien habitualment en el camp, cada u a la seva terra o a la seva possessió, i tenien una casa a dins la vila que habitaven només els diumenges i festes i altres dies que la necessitaven. A aquesta casa de dins el poble, que ara tal vegada li diríem segona vivenda, un temps li deien *sa posada*; i així a cada poble hi havia poc més o manaco tantes *posades* com possessions o finques de certa importància hi havia en el terme municipal, i la *posada* solia prendre el nom de la finca on residien els propietaris els dies feners. A Artà just fent un poquet de memòria surten a rotlo, sense completar la llista, tots aquests noms d'antigues i conegudes posades: Sa Posada de Son Morey, Sa Posada de Sa Cova, Sa Posada de Sa Duaia, Sa Posada de Sauma, Sa Posada

de Morell, Sa Posada de Xiclati, Sa Posada de Sa Corbaia i... Sa Posada d'Ets Olor, convertida avui en una esplèndida i confortable Residència per a Persones Majors.

Segons el nostre bon amic i documentat historiador Mn. Antoni Gili, l'origen de la Posada, ara Residència, el trobam en una compra que Antoni Sanxo i Font dels Olor va fer l'any 1588 d'una casa de dins el poble situada a la Plaça del Pou Nou. A aquesta casa, en el transcurs del temps, se n'hi anaren afegint algunes més i totes plegades donaren lloc al casal que fou donat a l'Ajuntament d'Artà per Maria Ignàsia Morell i Font dels Dolors l'any 1981.

LA DONACIÓ

La donació —que els entesos solen considerar com un acte de generositat pel qual una persona disposa gratuïtament d'una cosa a favor d'un altre—, diguem-ho tot cap dret, no

és una acció gaire bona de fer, sobretot quan se tracta de donar béns de molt de valor i molt estimats com poden ser per exemple la vivenda pròpia. Per donar coses d'aquestes se necessita posseir unes virtuts que certament no té tothom, com són: altruisme, esplendidesa i en el nostre cas hi haurem d'afegir endemés arrels cristianes molt fondes i que vénen de molt enrere...

Maria Ignàsia Morell i Font dels Olors ha demostrat amb les seves obres que posseeix les citades virtuts en un grau ben elevat; però com que no volem ferir en lo més mínim la seva natural modèstia, passarem a un altre punt o sia a exposar, d'una manera completament objectiva, el procés legal que va seguir la donació.

Maria Ignàsia, fa uns 10 anys, per esser més exactes dia 28 de març de 1981, dirigia una instància al batlle d'Artà que aleshores era Jaume Morey i Sureda, oferint-li per al nostre poble la seva casa del carrer del Pou Nou, on ella vivia, d'uns 3.600 metres quadrats comptant edificat i no edificat, amb la condició que la casa fos destinada a Residència de

persones majors en el terme de dos anys, i reservant-se solament la propietària el dret a una plaça de la futura Residència, per poder-hi viure en les mateixes condicions que els altres residents, si l'oferta era acceptada.

El nostre Ajuntament, agraït, i diuen els papers que també emocionat, en sessió extraordinària de dia 2 d'abril del mateix any acorda acceptar l'oferiment de Maria Ignàsia, i se compromet a complir les condicions posades a la instància cursada pocs dies abans.

Dos mesos després, dia 22 de juny de 1981, resolt ja tots els tràmits, se va atorgar davant el notari d'Artà Miquel Mulet Ferragut la corresponent escriptura pública de donació que firmaren, per una part i com a donant, Maria Ignàsia Morell, i per l'altra i com a donatari en representació de l'Ajuntament, Jaume Morey, coronant-se així bellament el procés legal que acabam d'exposar bastant resumit.

LES OBRES

Les primeres obres.- Una volta

feta la donació, faltava emprendre la tasca, la gran tasca, de convertir la casa pairal dels Olors en l'esplèndida Residència que ara tenim.

Sabem de bona font que per part de l'Ajuntament no s'escatimaren visites per tal de conèixer altres institucions com la que se volia fer, perquè ja sabeu allò que diuen: *de parers, no en vagis fart*, i a vegades les sopegades d'altri serveixen perquè nosaltres no sopeguem i, els encerts, ens poden ajudar a encertar també nosaltres. Bé va estar, idò, que els nostres regidors s'informassen prèviament i detalladament de com funcionaven altres Residències abans de posar fil a l'agulla per començar la nostra.

Les obres, les primeres obres (perquè més tard va venir l'ampliació), s'iniciaren més bé aviat i, si no ens falla la memòria, creim que acabaren fins i tot abans dels dos anys que era el terme fixat per acabar-les.

Els treballs d'adaptació no foren senzills ja que s'hagué de convertir l'antic casal en un edifici destinat a albergar persones majors, amb tots els servicis que un conjunt humà com aquest requereix. Se tomaren

Entrada de la Residència (Foto de Julio Infante)

parets, se baixaren sòtils, se salvaren desnivells, etc. etc. I tot això se va fer amb decisió, amb entusiasme i sense plànyer ni hores ni maldecaps els qui duïen la direcció de la reforma.

Com a conseqüència de les primeres obres i una volta acabades, la Posada dels Olor, ja Residència, va tenir a disposició dels futurs residents 23 habitacions (19 senzilles i 4 dobles) totes amb bany individual, un ample menjador, una cuina a propòsit, 3 sales d'estar espaioses i confortables, un ascensor per poder pujar a dalt sense fatiga i una bona calefacció per no patir fred durant l'hivern.

L'arquitecte va ser Bernat Nadal Bonnin, l'aparellador Miquel Barceló Arbós i els mestres d'obres els germans Joan i Damià Ginard Amorós. Hem sentit campanes respecte a si el pressupost inicial de les primeres obres rondà a l'entorn dels 25 milions de pessetes dels quals un bon grapat vingué de Madrid degut a unes gestions que se feren allà per persones amigues que volgueren i pogueren ajudar-nos.

Sabem que proveïdors, que prefeixen romandre en l'anonimat, aportaren desinteressadament alguns materials de construcció per a les obres, i també ha arribat a les nostres orelles que hi hagué persones generoses que volgueren ajudar a fer treballs menors, com per exemple treballs de neteja i altres per l'estil, quan la residència ja estava pràcticament acabada i sols faltava obrir les portes perquè entrassen els primers residents. I és que la Residència, ja d'un principi, fou molt ben vista i rebuda per la immensa majoria dels artanencs.

Va ser sense cap dubte un encert de la reforma el saber conservar l'estil i fins i tot l'ambient de l'antiga casa pairal que li va servir de base, perquè tot d'una que entrau ara a la Posada dels Olor —i això són molts els qui ho han dit— vos sentiú agradablement enrevoltats d'un aire senyorívol, que és i ha estat sempre una mescla ben dosificada d'elegància, distinció i austeritat.

Entre les primeres obres i les d'ampliació se'n feren unes altres que consistiren en l'acondicionament d'una sala de costura per a les dones, en la construcció d'una cape-

Sala de costura (Foto de Maria Duran)

lleta i d'un saló d'actes, aquest amb capacitat per unes 70 persones, i en la reforma dels estables que se convertiren en llocs per a petites reunions, amb cadires i tauletes redones a propòsit.

L'ampliació.— Les coses bones i convenients no basten mai i la Residència, a mesura que passava el temps, se convertia en un edifici de cada dia més incapaç per atendre les noves peticions de persones majors que desitjaven entrar-hi; però només hi havia lloc per a 27 residents (19 habitacions senzilles i 4 dobles), com ja hem dit. Se feia necessària, idò, una ampliació. No quedava altre remei. I l'ampliació va venir gràcies a un conveni que va subscriure el nostre Ajuntament amb la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social del Govern Balear. *Vis unita fortior (s'unió fa sa força).*

Les obres d'ampliació consistiren principalment en la construcció d'un tercer pis damunt l'antiga casa dels posaders. Aquestes obres feren possible que la Residència s'engrandís

amb 13 noves habitacions, la qual cosa va permetre que ara tenguí capacitat per a 40 persones, que és el número que la Direcció considera ideal per a una Residència de les característiques de la nostra.

El mateix temps que se feien les obres d'ampliació se'n feren també algunes al jardí de davant millorant-lo, sobretot en els passadissos que voregen sinuosament els parterres. Durant l'ampliació se féu també algun canvi en la distribució de dependències i s'instal·là un bon sistema de comunicació interior mitjançant interfonos.

Aquestes darreres obres duraren devers un any i mig, foren dirigides pel mateix arquitecte que les primeres i els mestres d'obres varen ser Sebastià Tous i Antoni Mascaró. Les sufragaren en distintes proporcions d'aquesta manera: 10 milions de pessetes la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, 3 milions la Caixa de Balears «Sa Nostra» i la resta ho posà l'Ajuntament comptant amb les deïxes dels residents Maria Moyà i Antoni Torres.

¿COM FUNCIONA LA RESIDÈNCIA?

Si hem de dir les coses tal com són, haurem de dir que bé, que molt bé. Aquesta és al manco l'opinió general del nostre poble, i de fora poble.

Però aquest funcionament encertat no cregueu que hagi comparegut així com així, per sort, per pura casualitat. No, darrere el funcionament de la Residència hi ha sobretot tres elements importants que l'empenyen i el fan moure amb eficàcia. Aquests tres elements són: l'Ajuntament, el Patronat i l'Encarregat de la Residència que ara és sor Isabel Mestre, una monja de la Caritat molt amable i molt competent.

L'Ajuntament d'Artà, que en virtut de la donació de què hem parlat al principi, és ara el propietari de la Residència, exerceix també el seu control en punts tan importants com són aquests: programes d'actuació del Patronat, plantilla i retribucions del personal, pressuposts, comptes, etc.

Al Patronat, que està format per un número bastant elevat de membres i té el Batle com a President, li corresponen sobretot les següents atribucions: aprovar els programes de les coses que s'hagin de fer a la Residència, aprovar inicialment els projectes de pressuposts, proposar al Consistori el nomenament de l'Encarregat —o Encarregada— de la Residència i rebre les sol·licituds d'ingrés que li facin les persones majors que vulguin entrar-hi.

L'Encarregat —o Encarregada— de la Residència és la persona que dirigeix de prop aquest establiment, amb totes les facultats i obligacions que això suposa; i així, té el personal sota les seves ordes, procura que tot estigui en derg, malaveja complir els acords del Patronat i li dóna compte puntualment de tot allò que considera necessari.

Un punt interessant respecte del funcionament de la nostra Residència, i que suposam que bastants de lectors voldran conèixer, és el de les condicions que fan falta per entrar-hi. Idò bé, aquí les teniu simplificades:

-Tenir 60 anys complits i estar en situació de jubilat o cosa per l'estil.

-Presentar una instància dema-

Els estables, ara lloc de petites reunions (Foto de Julio Infante)

nant-ho.

-Comprometre's a respectar el Reglament de règim interior de la casa.

-Presentar un certificat —que ha de ser fet precisament pel metge de la Residència— que demostrï que el sol·licitant és apte, des del punt de vista de la seva salut, per entrar-hi.

-I obligar-se a pagar les quantitats que sien fixades en cada moment com a pensió per als residents. (Actualment la pensió són 42.000 pessetes, però si l'interessat només té una jubilació que sia poc més o manco aquesta quantitat, paga el 75 % de la jubilació i la resta ho posa el nostre Ajuntament).

El Patronat, en l'elecció dels sol·licitants, se regeix per aquestes normes:

-Tenen preferència els artanencs i aquells que sien residents habituals del nostre poble.

-També en tenen les persones sense fills i totes aquelles que sien dèbils econòmicament parlant.

El Patronat, en el cas de que varies

persones demanin per ingressar al mateix temps, decideix quina ha de passar a davant ateses les normes que acabam d'exposar.

La Residència disposa d'un metge i d'un dispensari per atendre la salut dels residents i 4 monges de la Caritat, que viuen en el mateix edifici, se cuiden d'ells en tot allò que sia necessari.

A la Posada dels Olors hi ha actualment 39 persones assolint així, casi casi, el número ideal de residents que ha fixat la Direcció per aquest Centre.

Abans d'acabar, sols me resta agrair cordialment la detallada informació que m'han proporcionat l'Encarregada de la Residència, sor Isabel Mestre, i Maria Ignàsia Morell. Sense aquesta informació, és ben segur que hauria hagut d'abandonar la idea d'escriure el present reportatge, cosa que a dir ver he fet amb molt de gust.

J. Sard

QUATRE ESQUITXOS SOBRE LA NOSTRA LLENGUA

Dilecte i pacient lector:

Si jo fos un gall, avui em veuries amb la cresta vermella, vermella i vermella. Vull dir que aquests dies m'he enfabiolat una cosa que no és de dir, tot i deixant ben clar que no m'agrada gens anar pels camins de la vida caixes destemplades. La paciència és virtut humana i cristiana. Aquesta veritat no pot romandre en lletra morta, però és que a vegades et treuen de pollaguera. Veuràs aviat per què ho escric.

Llegint la pàgina segona del número de març d'aquesta revista, hauràs pogut trobar: «Correcció; Jaume Tugores, T.O.R.»

Jo conec bastant bé aquest frare del convent franciscà d'Artà. M'han vengut ganes de dir-li: «Si tu ets el corrector de l'Artà, jo som Capità General de Cartagena. ¿No veus que la impremta vostra ha deixat faltes a borbolls? Quina vergonya! Vaja un corrector de pa amb fonteta! Jo, en lloc teu, o bé em retiraria, o bé demanaria danys i perjudicis. Perquè la trastada que t'han feta és de «Déu ajudi a s'enganar!!»

El frare franciscà em contesta: «Jo et ben assegurat que vaig corregir -de prim compte- l'editorial, l'entrevista glosada a En Toni «Butler», tota la plana del P. Miquel Colom, T.O.R. i un grapat més d'articles del número de març 91 de l'ARTÀ. Em cau la cara de vergonya d'haver comprovat que les meves correccions no han servit quasi de res. I això que vaig posar més de 10 hores corregint -durant la nit- les proves que m'havien enviat amb segell d'URGÈNCIA. Em pots dir tot quant vulguis: incompetent, mànega ampla, traïdor de la nostra llengua, i altres coses que em facin empegueir, però jo estic ben segur de que les faltes havien estat corregides. Per allò de que som frare, no pas factura a ningú quan es tracta de fomentar la cultura dins Artà i dins l'Artà. Els meus superiors m'empenyen per tal que ho faci així, ben a l'enrevés de si em posassin traves. Els franciscans tercerols sempre hem estimat la cultura del poble. I, si ens ha estat possible, hem participat sovint dins les activitats culturals d'Artà. Només diré una partida de noms (només una partideta): P. Pere J. Cerdà, P.A. Ripoll, P. Pau Puigserver, P.B. Salvà, P.G. Tous, P.J. Roig, P.R. Nadal, P.A. Mòjer, P. Ginard Bauçà, P.B. Cloquell, P. Damià Nicolau (el Bisbe Damià), P.J. Rullán, P.J. Oliver, P.G. Mateu, P.A. Roldán, etc., etc.»

Tornant a la qüestió de les faltes trobades, afegiré que no em queda més remei que citar-ne algunes. Algunes! El desgavell ha estat fereix.

La pregunta 5ª (vegeu plana 55 del núm. de març 91), resta tallada al mot tercer. I els mots quart i quint són posats com a peu de la fotografia del dilecte amic Toni Ginard, l'entrevistat. Després, a la resposta núm. 10 del susdit Toni, m'hi peguen una estidorada tan salvatge, que resten dues línies sense publicar. Més encara: també «es mengen» la darrera pregunta (d'aquest pobre home «De fora poble») i, lògicament, la darrera resposta del sempre enginyós TONI «BUTLER».

Ara, idò, vegis l'escapçada feta. La resposta núm. 10 fou presentada (a l'original) amb aquestes paraules exactes:

«És sa pura veritat;
no heu dit cosa gens rara.
Tot orgullós de mun pare,
perquè d'ell en som 'gafat.
Sa filla me fa costat;
es fills no n'han 'près encara».

La pregunta i la resposta (num. 11) que «es menjaren» (o els impressors o qualque corrector intrús), eren:

Pregunta:

Ma completa enhorabona.
Sou un artista acabat.
A l'ARTÀ, vostre glosat
sempre és del tot alabat.
Vull dir-ho a la vostra dona.

Resposta:

Gràcies, per tal gentilesa.
Si en res m'heu de mester,
sabeu que EN TONI BUTLER
per glosar no té peresa.
Amb lleialtat i noblesa,
manau, que jo compliré.

Bono, ben mirat, no hi havia tant per tant, dirà, tal volta, qualque lector. Sembla que «puja més sa corda que es bou», pot afegir qualcú. Bé, idò; «que cadascú tengui lo que ha mort», puc contestar jo. I encara afegesc, tot recordant allò que han dit sempre els camparols mallorquins: «cada qual sap sa sabata a on li mossega». I a aquest pagès «de fora poble», li mossega la sabata -i el fa anar coix-coix- sempre que els senyors impressors (o els correctors) són infeels a qualsevol dels nostres autors. El seu treball és sagrat. Endemés de que no cobren ni un gafet, endemés de que tot ho escriuen «gratis et amore», només els manca que vegin cap-girat o malmenat l'article aparellat amb il·lusió i en favor d'Artà i de l'Artà.

Li he donat voltes i més voltes a la qüestió de si m'havia de queixar públicament, o no. El meu cervellet seixantí em presentava arguments ben en contra; però també eren abundosos els raonaments que m'empenyen a donar una mà als lectors que reclamen pulcritud i veracitat en tot quant escriuen els col·laboradors de l'Artà.

Ja sé, ja, que «de gusts, no hi ha res escrit». Però també record allò que em digué -més d'una vegada- mon pare, al Cel sia: «Per peresa de llescar, el pererós no menja pa». M'era molt més bo de fer practicar la peresa de callar-me que escriure aquestes retxes de respectuosa protesta. «Qui en s'estiu té son, en s'hivern té puces».

Amb tot i amb això, he ocupat la plana on hi guaita, cada mes, qualque personalitat de la nostra llengua. Durant els dos darrers mesos, ens ha delectat el venerable P. Miquel Colom Mateu, T.O.R. Si Déu ho vol, ens tomarà entretenir -delitosament- el mes que ve.

Un de fora poble

TOMEU ESTELA GINARD

Congratulem-nos de que hi hagi articulistes com En Pere Esteva Sancho, Mal, que siguin fills agrallats i notaris permanents de l'escorcolla del passat, perquè un poble com el nostre que ha sabut parlar personatges com En Tomeu Estela Ginard, a més de ser etern, és un immaculat bressol de fets i gent, el qual binomi de gràcia és tan inesgotable a dins l'espai, com present a la llunyania del temps.

A l'article, ofert tot seguit, el Sr. Esteva fa una semblança cabdal d'En Tomeu, tota vegada que el pinta tal com fou; una ànima puríssima cordada per una còrpora humana de 103 quilos de pes carnal.

En Tomeu Estela Ginard (a) Violí, va néixer a Artà l'any 1901 i després de passar aviat per l'escola de primer ensenyament fou missatge de l'anomenada possessió «Els Olors», propietat del noble senyor D. Pere Font dels Olors, la qual filla públicament la Joana va desposar D. Pere Morell i Oleza, de distingida família palmesana, de la qual unió nasqué D. Gabriel Morell Font dels Olors, qui fou molts anys Director del Institut Nacional de Previsió a Ciutat de Mallorca.

En Tomeu era, físicament, un exemplar, d'home poc corrent: es podia dir un home de talla: als deset anys, essent missatge de la possessió dita, carregava d'una vegada dues saques de farina (dins el carro) de cent quilos,

una devall cada bras.

Quan jo em vaig incorporar a files per esser soldat d'Infanteria al Regiment de Maó, nº 63, el dia vuit de gener de 1925, fou molt gran la meua sorpresa quant els meus ulls van mirar sens poder-ho creure, l'enorme figura d'En Tomeu, lluint els galons de Cabo.

Ens donàrem una forta abraçada de paisans i li vaig demanar les seves mides: 1'87 metres d'alt; 103 quilos de pes i més o menys aquest darrer d'entorn toràctic: tot un atleta.

Una vegada fet el període d'instrucció al poble de Mercadal, essent-hi ell també i compartint els passetjos quotidians, les companyies retornàrem a Maó, plaça del Regiment, essent precis escursar les passejades

per la ciutat, ja que jo vaig ingressar d'escrivent a Oficines; però els diumenges, després de la missa, empenfem la caminada de circumvalació fins a l'hora del ranxo, continuant-la fins al vespre. A vegades, i sempre a petició seva, havíem d'entrar a un bar per descansar una estona.

En Tomeu i jo arribàrem a esser bons amics i tal vegada ens unia una semblant senzillesa de caràcter. Quan el batalló d'Infanteria embarcava cap a Marroc, ell anà al moll a despedir-me i em va desitjar sort.

Una sola vegada més ens tornàrem a veure, l'any 43, el mes de juny, quan jo vaig anar a Artà per veure els meus familiars. Ell s'havia casat amb una jove de Sant Llorenç i vàrem fer unes bones hores junts, les darreres, perquè en la següent visita al poble nadiu em van assabentar de la seva mort, que vaig sentir profundament.

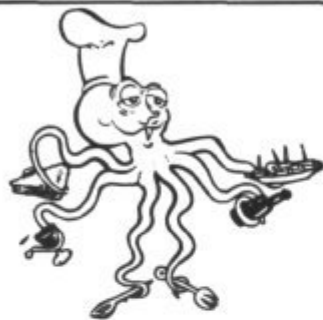
I com unes notes de dol en recordança del bon amic, vull contar dues anècdotes seves: un dia del Corpus, l'any 1925, dia de festa gran en què els soldats eren obligats a dur guants, ens passetjaven per la via principal quan el Comandant Major, de sobte, el va cridar, diguent-l'hi maleit:

-Oiga, cabo, ¿cómo no lleva guantes? - I en Tomeu, en posició de «firmes»: «Mire, mi Comandante Mayor, porque no los había en el Almacén». Y el Comandante, molt extranyat: «A ver enseñame las manos». I al veure-les, tot sorprès: «Eso no son manos; eso son pies». I s'altra anècdota: El cavall que recollia els fums pels carrers de Maó, llenegà per un empedrat i va caure. Uns quants transeünts varen intentar alçar-lo, per alliberar la bèstia del perill, sens dur-ho a cap. I en Tomeu, que per allà passava, s'hi atracà decidit. I diguent, imperatiu: «Llévau-vos». Agafà la bèstia per la coa i la va alçar. Tothom el va mirar sense extranyesa quan se n'adonaren de la seva figura gegantina.

Poderós com era, amb una força casi sansonina, era bo de dominar. I és que, per ventura de l'Humanitat, els homes forçuts són bons.

He volgut rendir aquesta humil recordança a l'artanenc esmentat, com un fill poc corrent, per lo forçut, així com altres ho són per la seva erudició.

Pere Esteva Sancho.
Ciutadella, març 1991

BAR GRAN VÍA

ESPECIALIDAD EN:

- Tapas Variadas
- Pulpo Gallego
- Empanada Gallega
- Ribeiro

Ciutat, 35 - ARTÀ - Tel. 83 62 49

Teléfono 58 90 12

SAUNA - PISCINA - TENIS - SOUVENIRS

Restaurants / Bar

Club Casa Naval

BETLEM

Colonia de San Pedro
ARTÀ, MALLORCA

Bodas, Banquetes, Comida mallorquina

HISTÒRIA DE LA MÚSICA POP ESPANYOLA

Aquesta és una petita història de trenta anys de cançons, un repàs a les músiques que escoltaven els nostros pares i noltros mateixos, quan érem més petits, adolescents i ja majors.

Amb aquesta història volem deixar constància de melodies, ritmes, artistes, grups, balls, etcètera, que han format part de la nostra vida -part important, diria jo- d'un passat llunyà i més recent.

CRÒNICA DE LA MÚSICA POP ESPANYOLA; amb aquest títol d'una llarga sèrie, farem un recorregut musical, històric, anecdotal i rigorós, per tota la música anomenada POPULAR O LLEUGERA. Amb aquests termes volem situar la nostra CRÒNICA...així trobarem el «Rock & Roll» i el «Pop» més senzill i recordat. La mescla d'estils estarà sempre present, conformant un «Poupurri» de cançons que, inevitablement nos durà a altres èpoques, llocs i circumstàncies....

Repassem les notícies que succeïen any per any, per tenir constància d'on estàvem situats quan escoltàvem aquella peça o ballàvem qualsevol ball. Mirarem les llistes d'èxits, però també durem a la llum de la memòria cançons curioses, simpàtiques, tal volta oblidades, però que a les hores formaven part de la nostra vida. Veurem i coneixerem un poc de les grans figures de la música, solistes i grups; donarem dates, contarem fets i històries relacionades amb ells, parlarem de fenòmens d'altres anys, etc....

Jo vos convid a fer aquest camí amb noltros i, confli, que, al manco, aquesta modesta feina serveixi per il.lusionar-mos una miqueta, malgrat sia amb els records....

LA PREHISTÒRIA DEL POP ROCK

Els començos de la nostra «Crònica de la música Pop espanyola», els situarem a finals dels anys cinquanta, amb el naixement dels primers gups de rock & roll al País (-Volem dir que a pesar de que nos referirem també a cançons estrangeres, la nostra història estarà bàsicament centrada en la música espanyola o cantada amb aquesta llengua, majoritàriament-).

I mos situam al ja llunyà any 1954, als Estats Units. BILL HALLY & HIS COMETS, graven una cançó que tindrà una importantíssima repercusió mundial, fins i tot per crear un nou estil de fer música i de viure la vida: EL NAIXAMENT DEL ROCK & ROLL. La cançó pionera a la que mos referim era la popular «ROCK AROUND THE CLOCK».

Veus inolvidables que formen part de les nostres vides.

CENTRE COMERCIAL

JONC

SABATERIA I VIRMERIA

ENCÍS

PERFUMERIA I LLENCERIA

C/. Gran Via, 2
Tel. 83 50 66
ARTA

BOUTIQUE
SEDUM
DISTINCIÓ UNISEX
NADONS
BOUTIQUE INFANTIL

¡¡VISÍTENOS!!

**AUTOS
ESCANELLAS**

EXPOSICIÓN Y VENTA

Carrer Argentina, 31 - Telèfon 83 61 15 - ARTÀ

SERVICIO OFICIAL

A Espanya aquesta moviment va tardar bastant en arrelar, concretament tots els entesos en la matèria coincideixen donant com a data del naixement del rock espanyol: el 18 de novembre de 1962, quan es celebraren uns festivals de música jove; eren els famosos festivals del teatre Price de Madrid.

A aquella Espanya de mitjans anys cinquanta, amb una proximitat encara no oblidada d'una desastrosa Guerra Civil i, amb una economia precària, la gent no se'n donava de que la joventut del Món proclamava una nova forma de fer música i de viure. Aquí es cantava als ritmes de ANTONIO MACHIN, LUIS MARIANO, GLORIA LASSO o JOSÉ GUARDIOLA; és a dir, estils idèntics als de dècades anteriors, amb idèntics plantejaments musicals, a on l'estructura de les cançons quasi no variava. Els ritmes de sempre: BOLEROS, FOX-TROTS, RUMBAS i l'espanyolíssim PASODOBLE, no faltaven a totes les emissores de Ràdio. Les folklòriques i folklòrics, l'anomenada «CANCION ESPAÑOLA o COPLA», (que sorgia dels CUPLÉS dels anys vint) estava en tot el seu esplendor: JUANITA REINA, LOLA FLORES, JUANITO VALDERRAMA o ANTONIO MOLINA, (que havien heretat la Copla de n'IMPERIO ARGENTINA, CONCHA PIQUER o MIQUEL MOLINA, sobretot), emocionaven als nostres pares amb tràgiques històries amoroses, cançons dedicades a toreros o personatges reals o ficticis, amb drames passionals de gelosies, enyorances patriòtiques i sentiment congènits d'una certesa quasi absoluta de que lo espanyol era, i de molt, lo millor.

«CARMEN DE ESPAÑA» (mai la de Merimés sinó cristiana i decent); «ANTONIO VARGAS HEREDIA»... flor de la raza

calé... «FRANCISCO ALEGRE», «MANOLETE», «EL EMIGRANTE»... Tengo que hacer un rosario con tus dientes de marfil... «ADIOS A ESPAÑA»... A Dios le pido llorando que pronto te vuelva a ver... «LA BIEN PAGÁ»... porque tus besos compré... y a mi te supiste dar por un «puñao» de «parné»...

La música rock, nascuda als Estats Units, en aquells finals d'anys cinquanta no era tant sols coneguda i, per descomptat, apreciada. La rebel·lia d'una joventut americana, amb un fort poder adquisitiu i una nova forma d'entendre el món, contrastava amb una joventut espanyola, fortament repressiva educada a l'àmbit familiar, catòlic, rígid i amb poques possibilitats econòmiques.

Els primers d'aquells sons «rockeros» foren escoltats per els joves espanyols mitjançant les emissores «yanquis» que hi havia a les bases militars a Espanya, així com els primers discs de BILL HALLEY, ELVIS PRESLEY o CHUCK BERRY, eren introduïts per aquests militars de Torrejón o Huelva, llocs a on els soldats tenien també els

seus propis locals d'ambient típicament «yanqui»

A pesar de que també al nostre País hi havia qualche grup de joves que volien fer aqueixa música, a finals dels cinquanta, de manera precària tècnicament: DUO DINAMICO, ESTUDIANTES, PEKENIKES, etc..., ja hem dit que fins a finals del any 1962, quan s'iniciaren els Festivals de Música Moderna del Teatre Price de Madrid, no es pot parlar del començament del Pop Rock a Espanya

**ANUNCIESE LLAMANDO
AL TEL. 83 62 49**

**SUSCRIBANSE,
LLAMANDO AL TEL. 83 62 49**

Comercial

ARTA

EN ARTA:

Carrer de Clutat, 26 - Tel. 56 21 48

EN MANACOR:

Polígono Industrial
C/. Menestrals, 11 - Tel. 55 58 11

MASSEY-FERGUSON

condor

BAILLE

B.C.S. Taladoras y Segadoras

Per més informació: Cridar al Tel. 83 61 48

Massey-Ferguson. Tractores	
CONDOR	Motocultores y Motobombas
BATLE	Empacadoras - Rotomacadoras y Sistemas de riego
ZAZURCA	Equipos preparación Tierra y Siembra
AGUDO	Cubos de vacío
MONDAL Y OPEN	Motosierras
CAVANA	Pulverizadores
GASPADO	Baras de Corte
JUSCAPRESA	Remolques
BLANC	Peladoras de Almendras
BRUN	Abonadoras

VIDRIO ALUMINIO SANEAMIENTO
VIALSA

J. Bernad, J. Zafra y J. Genovard

Ctra. Santa Margarita, 57 - Teléfono 83 66 35
ARTA

ELECCIONS

Vénen ses eleccions!
I per Artà són vitals.
De Batles i «consejals»
en surten a farfallons!
Facem números «redons»,
perquè tots no són iguals.

Ja mos ensenyen ses llistes
de persones competents;
com es Grup d'Independents,
trotan es socialistes,
«Populàs» i Es Centristes;
també surten «Convergens».

Jo voldria definir
cada grup per separat:
PSM, desfressat
d'Independent per aquí;
confien es conseguir
altra vegada es mandat.

PSOE..., D'Escolanet
ja ha fet dues vegades.

Cares noves han posades;
que els «enganin» no s'admet.
Pudrien donar es rollet;
no van de coues lligades.

Es prometre no fa pobre,
però estan molt descontents
d'es Grup d'Independents;
tot es poble heu sap de sobra.
Vorem si ara recobra
es pactes que ha pendants.

Centristes i «populàs»,
amb Unió Mallorquina;
tots plegats, vaja prupinal.
Cercaran surtin del pas;
aquest Conjunt és capaç
per molts «se» una mala espina.

Una terna ben lligada,
que pot tenir molts de vots.
A fer feina van disposts.

Una campanya sonada
serà, i ben envirmada!
Ells, tenen molts de devots.

Convergència «Baleà»,
també surt arromengada;
gent que està mentalitzada,
ben disposta a «goñà».
Com sabeu, En Melià
i En Gori Mir l'han fundada.

Idò, uis ben espolsats;
i exposin un bon programa.
S'electorat heu reclama.
No volem esser «enganats».
Ja basta de falsedats!
Canviem de «crucigrama»!

S'ha de votar gent honesta,
sia qual sia es partit,
i que doni bon profit.

No domés quan se fa festa.
Es poble així heu manifesta:
casi res s'ha corregit!

Tal vegada, per ventura,
si haguéssiu anat tots junts,
més medis i molts de punts
tendríeu d'assignatura.
Aquesta legislatura
heu de fer més bons conjunts.

No hem de perdre s'esperança!
Tothom ha d'anar a votar.
Un bon Batle, per a Artà;
«retgidós», de confiança.
Manejant bé sa balança,
es poble progressarà.

Artà, abril de 1.991
Toni Glnard Cantó, a) Butlé

NOTA ACLARATÒRIA

Esteim intentant domiciliar el major número de pagaments possibles, de les vostres subscripcions, a través de diverses entitats bancàries artanengues. Precissam de la vostra col·laboració.

Malgrat sembli impossible, hi ha gent que encara deu el pagament de l'any 88. Vos demanareu com pot esser això. És gent que sigui pel motiu que sigui, sempre que hi hem anat a cobrar, hem trobat tancat. D'aquesta manera s'els hi han acumulat els pagaments de tots aquests anys.

El pagament a través de la vostra entitat bancària, evitarà que passin aquestes coses i ens facilitarà moltíssim la feina.

Tampoc vos heu d'extranyar si ja vos cobram la subscripció del present any. Tots els periòdics funcionen d'aquesta manera. Lo important és no pagar-ho dues vegades. Ja sigui a principi o a final d'any, l'heu d'abonar igual i, a noltros per poder sortir, els diners ens fan molta de falta.

Donam les gràcies de tot cor pel vostre suport, tant moral com econòmic. Tenim sempre ben present que vivim de la vostra subscripció, i no de la caritat pública.

EL REPELENTE NIÑO VICENTE por ARPO

-Y tú, Vicentito, ¿que harías si en unas elecciones fueras elegido para Alcalde?

-Lo de todos... ¡hacerme rico!

FERRER AMENGUAL SA

FABRICA DE MOSAICOS Y PIEDRA ARTIFICIAL
ALMACEN DE MATERIALES DE CONSTRUCCIÓN

Fábrica, Almacén y Oficina: C/ Ramón Llull, 9 y 11
Tel. 83 61 79 - Fax 83 61 76 - ARTÀ (Mallorca)

Almacén y Tienda: C/ Velasco, 38 - Tel. 56 33 45
CALA RATJADA

HÍPICAS

RATA ZALEA, propiedad de Miguel Negre del Bar Talayot conducida por José Félix González.

El día 10 de marzo, en Palma se celebró una importante reunión, organizada por el Club de Damas y patrocinada por Aviaco y Radio Balear.

Con Margarita Vicens al frente de la organización juntamente con las hnas. María y Caty Massanet, este club está muy bien representado por las damas de Artà. Al medio día ofrecieron una comida de compañerismo, en el famoso restaurante 1.930, del Club Mediterráneo, con representación de la firma Aviaco, Radio Balear, Consell Insular de Mallorca, etc.

Por la tarde, una interesante carrera, en Son Pardo, con 13 participantes de Mallorca, Menorca e Ibiza, Caty Massanet a las riendas de QUILT DE BELLEVUE se clasificó en 4º lugar a 1'29'9 y la srta. residente en Artà Jutta Hoppenheit en 5ª posición con la yegua JUDDY.

Para esta carrera fueron prestados por sus propietarios los caballos MORELLET y TORNADE OF FRANCE.

El domingo de Pascua, por la mañana, tuvo lugar una interesante reunión hípica en el hipódromo de Son Catiu; aunque las faltas de los participantes fueron mínimas, parece ser que la afición prefiere las carreras por la tarde.

Los resultados fueron los siguientes:

Primera carrera. PUNKY seguido por MALTEMPS V.X., MARAVELLA Y NELIDUCCIA V.X.

Segunda prueba, presentación potros de 2 años, generación «S». SEA MARCUS, SERTORIO, SUNITA Y SITROT V.X.

Tercera carrera, para potros de 3 años, todos ellos locales, después de haberse retirado antes de terminar la carrera, yendo en primera posición, la potra RATA ZALEA, por problemas en la rueda del cabriolet, entraron en meta por este orden, RALA, ROYAL PRINCE,

ROURE

ROURE Y ROSA P.

La cuarta carrera estuvo destinada al galope en la quinta y última de la mañana, con los mejores trotones de Artà, llegaron por este orden JOIELL, OSMAN, MORELLET, CASTAÑER Y JOLY GRANDCHAMP.

Dando importancia a los potros, quizás los futuros campeones, diremos que RATA ZALEA ganó su carrera el día 23 a 1'37'4, igualmente lo hizo ROURE en su debut el día 29 a 1'37, sin olvidarnos de RIGOLETTO que durante el mes consiguió 2 victorias y una 2ª colocación.

Un total de 24 trotones de Artà, durante el mes de marzo han tomado parte en las competiciones, en los hipódromos de Son Pardo y Manacor, consiguiendo victorias RUMBA, PANYORA, RATA ZALEA, NOSTRO V.X, RIGOLETTO, MARAVELLA, QUILT DE BELLEVUE Y ROURE.

En segundas posiciones se clasificaron N'ARTÀ, MAIKA DE EGO, TORNADE OF FRANCE, RIGOLETTO, MARAVELLA Y QUILT DE BELLEVUE.

Los clasificados en terceras posiciones fueron PANYORA, LOÇANA, JOIELL Y NOSTRO V.X.

Cuartas posiciones para RALA, JOIELL, QUILT DE BELLEVUE Y RIGGI.

Y los demás participantes fueron FAULA, CASTAÑER, L'ENCANT S.M., SORTETA, LIGHT FLAME, NELIDUCCIA V.X Y JEREMI.

Cuatro caballos de galope, también tomaron parte en las carreras de Manacor TIATINUS, TUNDRA, NIMBAU Y PATRICIA.

Fotos: Revista TROT

Tomeu Femenías Sard

Pintura — Acabados de Madera en

general

Interior
Exterior

Esmaltes - Tintes - Barnices - Lacas

C/. D. Hernán Cortés, 3
Tel. 56 21 31 - 83 59 88

ARTÀ

BENJAMINES: CAMPEONES DE GRUPO TEMPORADA 90-91

Damos nuestra más sincera enhorabuena a estos pequeños campeones, jóvenes y prometedoras figuras del mañana.

El pasado domingo, el C.D. Artà rindió homenaje a nuestros líderes benjamines. Los equipos Artà y Consell, hicieron pasillo a estos jovencitos, al tiempo que les prodigaban una multitud de calurosos y

sinceros aplausos. Acto seguido, en el centro del campo, recibieron cada uno una medalla conmemorativa, de manos del Presidente del C.D. Artà, Joan Sureda. También se les entregó una placa al entrenador Dr. Alba y al directivo Joan Amer; esta vez hizo la donación Guillermo Danús, entrenador del C.D. Artà.

**Fàbrica de Licors
Cerveces.**

**Licors nacionals i estrangers
DES DE 1890**

**Especialitat en licors mallorquins:
PALO, HERBES DOLCES I SEQUES,
ANIS SEC «LA ESTRELLA DE ARTÀ»**

**Carrer 31 de Març, 11
Tels. 83 60 38 - 83 62 07
Fax 83 52 80 - ARTÀ**

**Perruqueria
UNISEX
tractament d'UVA**

**Obert cada dia
manco els
dilluns**

*C/. Gran Via de la Constitució, 64 (Cantó Jaume III)
Tel. 83 63 82 - ARTÀ*

USCHI I BEL

COTEX

**C/. Parras, 90
Tels. 83 53 15 - 83 53 31
Fax 83 51 62**

FERRER VAQUER, S.L.

**Suministro Cortinajes,
Uniformes
y Lencería Hostelería**

07570 ARTÀ (MALLORCA)

Otras caras del C.D. Artà

Estos tres jóvenes, tras terminar la liga de cadetes y cedidos por el C.D. Avance, han pasado a formar parte de la plantilla del C.D. Artà Juvenil. Para esta plantilla, también fue solicitado el jugador Antonio Domenge, no pudiendo incorporarse al equipo debido al desafortunado accidente de tráfico que sufrió hace algunas semanas. Desde esta revista, deseamos una pronta recuperación e incorporación al equipo. ¡Ánimo, Toni!

Pedro Moll

Lluçà Mestre

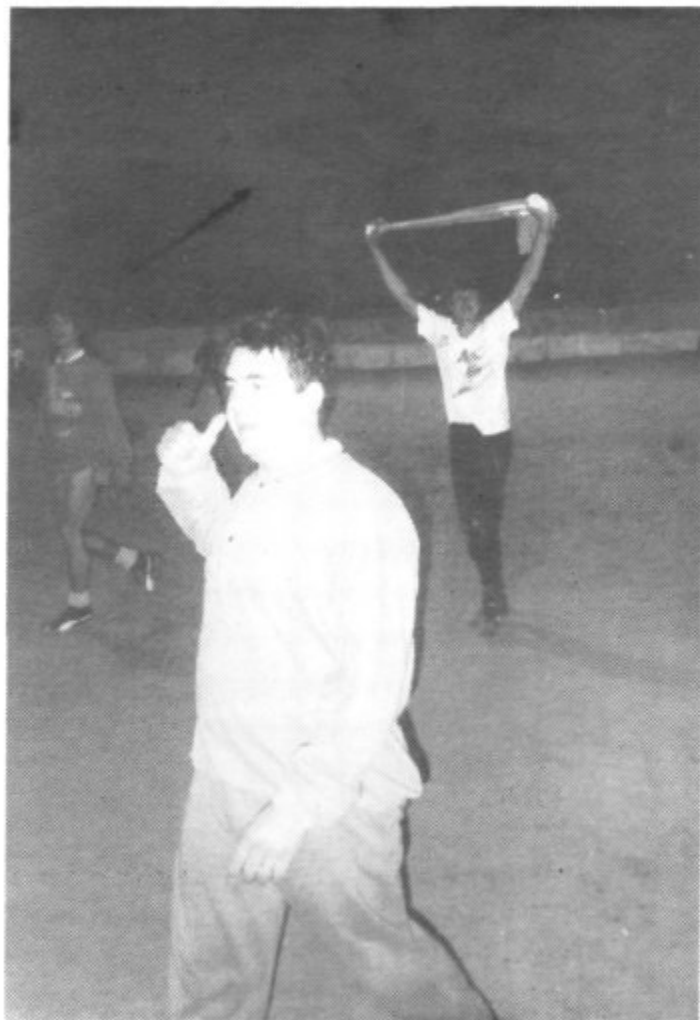
Dionisio Díaz

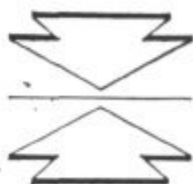
Un día de entreno. En el vestuario vemos de izquierda a derecha a A. Ginard, S. Massanet, Piris, G. Massanet y Jordi Caldentey.

Joan Nicolau, alma mater del C.D. Artà. Delegado, utillero, amigo de todos, grandes y pequeños, una excelente persona.

Toni Brunet, entrenador del C.D. Artà categoría Juvenil.

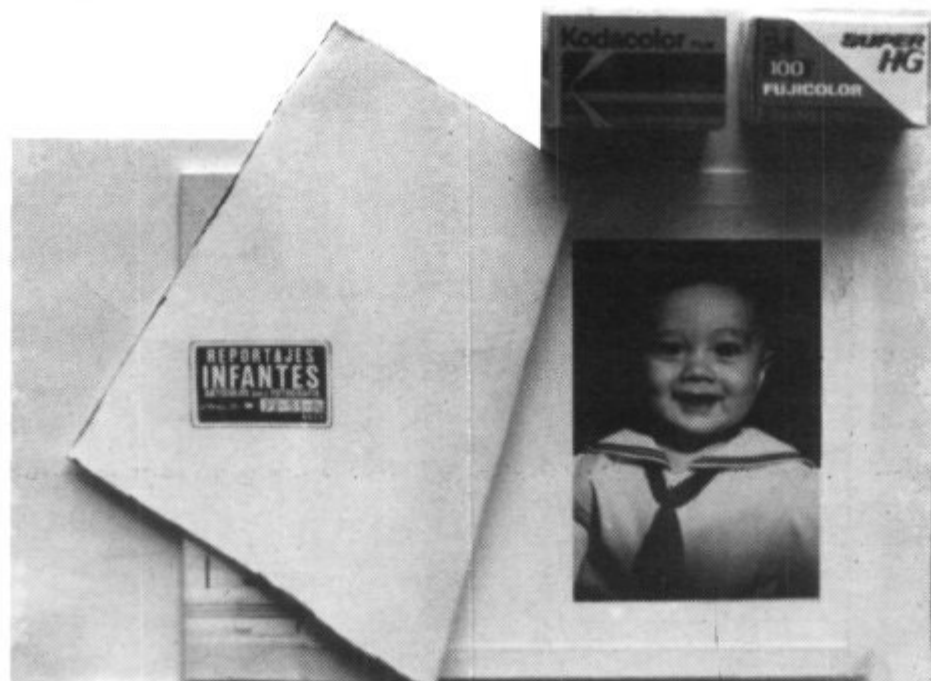

CENTRE DE RECONeixEMENT
METGE - PSICOLÒGIC
ARTÀ

**certificats metges per
permís de conduir i
licència d'armes**

Avinguda Ferrocarril, 2, 1.er
(Damunt Bar Almudaina)
ARTA

OBERT
DILLUNS I DIMECRES
DE 17 A 21 H.

Reportajes

Enfante

FOTO - VIDEO

BODAS - COMUNIONES - BAUTIZOS

ARTÍCULOS FOTOGRÁFICOS

C/. Vinya, 25
ARTÀ (Mallorca)

Tel. 83 53 34

**POR SU REVELADO LES
REGALAMOS UN ALBUM DE
FOTOS O UN CARRETE**